

[Niels Westerby.]

for en bruttoindkomst på 26.000 kr., og det er en ganske almindelig indkomst i Danmark i dag, vil beskatningen blive på ca. 50 pct. eller ca. halvdelen af hver tjent 1.000 kr. ud over de 26.000 kr. For en bruttoindkomst på 34.000 kr. — og jeg understreger igen, at det er den fulde indkomst, man har ikke de betalte skatter det foregående år at trække fra. — vil beskatningen for hver tjent 1.000 kr. ud over de 34.000 kr. blive ca. 60 pct.

Ærlig talt, er der perspektiv i en lovgivning, hvorefter folk, der tjener 26.000 kr. i alt og gerne vil øge denne indkomst med ekstra 1.000 kr., skal af med 500 af de 1.000 kr., eller folk, der tjener 34.000 kr. og gerne vil øge indkomsten med ekstra 1.000 kr., skal betale 600 kr. i skat af de 1.000 kr.? Tror man ikke, at det vil give en udvikling, hvor folk vil ligge lidt på den lade side? Vi har jo netop brug i Danmark for at indirekte forholdene således, at folk har lyst til at gøre en indsats. For dem, der tjener mere end de indkomster, jeg her har nævnt, for dem med en del højere indtægter, de højere mellemindtægter kan vi kalde det, bliver billedet jo meget værre. Jeg er bange for, at der er alt for mange mennesker her i landet, der ikke vil påtage sig ekstra arbejde, fordi beskatningen bliver for hård. Jeg tror, det vil blive svært for undervisningsministeren at fremskaffe fornødne lærerkræfter rundt omkring, hvor der skal undervises, under disse forhold. Jeg tror i det hele taget, at det vil blive svært at undgå, at mange mennesker opgiver en nyttig indsats. Ja, jeg tror oven i købet, at det vil føre til, at folk næsten ikke vil deltage i noget, uden at det kan sikre dem noget i retning af arbejdsfrie indkomster.

Jeg må da også med formandens tilladelse henvise til en redegørelse, som har stået i dagbladet Information for den 9. marts 1967. Det er en undersøgelse, der er blevet foretaget af socialpolitisk institut ved Århus universitet. Heraf fremgår det tydeligt, at der ikke er tale om nogen omlægning af beskatningen. For alle indkomstgrupper er de direkte skatter bogstavelig talt nogenlunde uforandrede. Lad mig nævne, med formandens tilladelse, at for en indkomst på 18.700 kr. — og det er jo ikke nogen stor indkomst, bestemt ikke — vil den direkte

beskatning falde fra 19 til 17 pct. For en indkomst på 25.600 vil den være 21 pct., nøjagtig det samme som nu. For en indtægt på 27.300 vil den fortsat være 23 pct., altså nøjagtig det samme som nu. Og sådan vil man kunne fortsætte op igennem skalaen og konstatere, at der bogstavelig talt ikke er sket nogen lettelse i indkomstskatterne. Men til gengæld er der sket en ganske betydelig stramning i de indirekte skatter. For det typiske forbrug for én med en indkomst på 18.700 kr. vil den indirekte beskatning gå op fra 17 til 22 pct. Og tager vi lidt længere oppe en indkomst på 27.300 kr., vil den indirekte beskatning stige fra 17 til 22 pct. En ganske klækkelig stigning af de indirekte skatter, af forbrugsskatterne, uden at der sker et tilsvarende fald i indkomstskatterne. Hvor bliver så hele perspektivet i at lette indkomstskatterne af? Hvor bliver lettelsen for indehaverne af mellemindtægterne, der lammes i deres arbejdslyst og initiativ, af? Den er simpelt hen blevet borte.

Kan det være rimeligt at gennemføre en merværdiafgift, som vil give et ekstra provenu på ca. 2,5 milliarder, og at gennemføre en kildeskattelovgivning fra 1. januar 1969, som allerede i kraft af, at den beskatter indkomsterne med det samme, også vil være med til at forhøje beskatningen et sted mellem 10 og 15 pct.? Vi kan altså konstatere, at i året 1969 kan vi oven på de 2½ milliard, som merværdiafgiften vil indbringe, lægge et beløb på henved 1 milliard ved den afgiftsform, som kildeskatten er. Det vil på længere sigt sige ca. 3½ milliard.

Jeg spørger, hr. finansminister: hvor er det indkomstskattemæssige perspektiv i alt dette? Er der noget? Jeg ville kunne forstå finansministeren, hvis finansministeren mødte op med et krav om alle disse skatter uden en omlægning, hvis finansministeren så også mødte op med en samlet investeringsplan for vigtige offentlige opgavers løsning. Hvis det drejede sig om investering i uddannelsen, i forskningen, i trafiknet, i hospitalsvæsen, i plejehjem for ældre. Jeg ville også kunne forstå, hvis finansministeren mødte op og sagde: det er nødvendigt for at føre en lempeligere pengepolitik, at vi strammer finanspolitikken, hvis vi simpelt hen fik et større perspektiv i selve